

L'hivernacle del terror

Jenny Nimmo

Dibuixos de David Roberts

1

Què va passar a l'àvia Green?

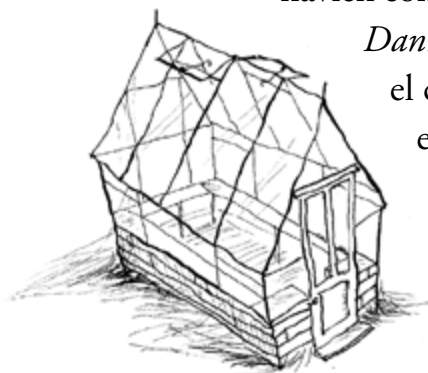
El senyor i la senyora Lloyd eren del tipus de gent que anomenaríem casolana. Llegien el diari, veien la televisió, menjaven, cuinaven, escoltaven la seua música preferida i, a vegades, ajudaven Daniel, el seu fill, amb els deures d'escola. Mai no s'havien ocupat del jardí de la casa. És a dir, no hi tenien res plantat.

De tant en tant, la senyora Lloyd treia al jardí la germaneta menuda de Daniel, però sempre en el cotxet. La xiqueta es trobava en l'etapa d'anar de quatre grapes i la senyora Lloyd no volia que

s'arrossegara pel fang o es posara caragols en la boca. Però Molly, que tan sols era un bebé, s'avorria de seguida i començava a cridar.

A Daniel no li feia massa gràcia Molly. Era, segons deia, una molèstia sorollosa i pudent. La vida per a ell havia estat molt més fàcil abans que la xiqueta arribara a apoderar-se de la casa.

Com que Molly no podia ocupar-lo, el jardí acabà convertint-se en el refugi de Daniel. Allí podia entrenar les seues habilitats futbolístiques, construir cabanes de branques amb Matt Pirelli, el seu amic i veí, així com enfilarse per les branques d'un roure. Però, encara millor que tot allò era l'hivernacle abandonat que ell i Matt havien convertit en la nau espacial

Danmatt 1. Allí passaren tot el cap de setmana netejant els vidres fins a deixar-los lluents com diamants.

I aleshores va ser quan l'avi Green va arribar i l'hivernacle s'acabà. L'avi se'n va apoderar.

L'avi Green era el pare de la senyora Lloyd. Quan l'àvia Green va morir, la senyora Lloyd va decidir que l'avi hauria de viure amb ella i, és clar, amb el seu espòs —el senyor Lloyd—, Daniel i Molly.

—El pobret de mon pare possiblement no podria viure tot sol —va dir—. No sap ni fer-se un ou.

Daniel es recelava alguna cosa. Si ell era capaç de fer-se un ou, per què no podia fer-ho un home de setanta anys? Havia tingut seixanta anys extra per a aprendre-hi.

A la senyora Lloyd no semblava importar-li massa que son pare fóra, per dir-ho amb paraules suaus, bastant brut. Era un home alt i prim de braços llargs i mans flàccides i tremoloses. Sempre duia les ungles brutes de fang o d'alguna substància verdosa, i el nas no parava de gotejar-li. Els pocs cabells que li quedaven s'arissaven en la part de darrere del coll formant llargues grenyes caragolades de color gris.

Daniel havia estimat molt la seua àvia, una velleta amable i atenta. Sempre que Daniel anava a veure-la, li aconsellava: «Abrigat, Daniel.

No voldríem que agafares un constipat, saps? Abriga't».

La qual cosa era molt més del que cap altre li deia, després de l'arribada de Molly.

Per això Daniel pensava que tenia tot el dret a saber què havia passat exactament a la seua àvia. L'última vegada que l'havia vista, tenia un aspecte magnífic. Fins i tot ella l'havia perseguit al voltant de la casa mentre jugaven.

Va ser quan es trobaven berenant en família que Daniel va traure el tema. Era el primer dia de l'avi a casa i estava adaptant-s'hi bastant bé. Tenia una gana magnífica.

La senyora Lloyd estava servint el te, quan Daniel preguntà:

—Què és el que li va passar a l'àvia exactament? Vull dir, per què va morir?

Es va fer un silenci absolut. S'hauria pogut sentir el soroll d'una agulla caient sobre el sòl, si la senyora Lloyd no s'haguera oblidat d'alçar la tetera i no haguera inundat els platerets.

—He dit alguna inconveniència?

Ningú no va contestar. La senyora Lloyd mirava son pare amb ansietat, mentre el senyor Lloyd fixava la mirada en el seu plat de sardines.

Un xiulet estrany se sentia escapar entre les dents obscures de l'avi. Aquest es tragué de la boca un bri d'api, el deixà en el plat i es va sonar amb un mocador untós.

El senyor Lloyd es va apiadar del seu fill. Per això, acostant-se a Daniel, li mormolà:

—La teua àvia va desaparèixer.

Daniel es va quedar bocabadat. Mai no havia sentit parlar d'algú que haguera desaparegut. I, aleshores, començà a preocupar-se. I si no estava morta? I si l'havien segrestada o l'havien abduïda els extraterrestres? Era evident que calia preguntar-ho.

—Doncs bé, com sabeu que està morta? —va preguntar mirant el seu avi.

L'avi rosegà una corfa de pa i mirà més enllà de Daniel amb els ulls vidriosos.

—És clar que va morir —intervingué la senyora Lloyd que, al cap i a la fi, era la seua filla—. D'altra manera, no hi hauria hagut un funeral, no?

Daniel no sabia que hi haguera hagut cap funeral. Es preguntà quan s'havia fet. Probablement, mentre ell era a l'escola. I es va sentir enganyat.

—Però..., si l'àvia desaparegué, això vol dir que no hi havia cap cos. Per tant, com sabeu que està...

—Ja n'hi ha prou!

—digué la senyora Lloyd.

Però una vegada més, el senyor Lloyd es va apidar de Daniel.

–Trobaren una nota –li va dir a cau d’orella–, i la seua roba en un muntonet a la vora d’un penya-segat. La policia ens va dir que perdérem tota esperança.

–I què hi havia al fons del penya-segat? –va preguntar Daniel a son pare.

–La profunditat de la mar –va ser la resposta, també entre murmuris.

I això va ser tot.

–Què posava la nota?

El senyor Lloyd es disposava a contar-ho a Daniel quan la seua esposa digué:

–És de mala educació murmurejar. Particularment, quan hi ha una persona afligida asseguda davant de vosaltres.

–Perdó –digueren alhora el senyor Lloyd i Daniel mentre miraven l’avi.

Aquest es va empassar les creïlles que tenia a la boca amb un glop de te, eructà i es posà dret.

–Me’n vaig al jardí –va dir dirigint-se cap a l’eixida, mentre es torcava les seues mans apegaloses en la part posterior dels pantalons militars. No semblava que parlar de l’àvia l’haguera afectat el més mínim.